

злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика и др.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 11/2010
Дана 24.09.2010. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судије Слободана Рашића, председника већа и судија Верољуба Цветковића, Савке Гогић, Надежде Мијатовић и Драгољуба Ђорђевића, чланова већа, уз учешће судијског помоћника Горана Младеновића, записничара, у кривичном предмету *окр. АА и др.*, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама: Тужиоца за организовани криминал КТ.С.бр.3/06 од **25.02.2010. године**, заједничкој жалби окривљених ББ и ВВ од **26.02.2010. године**, окривљеног ГГ од **10.03.2010. године** и његовог браниоца адвоката ГБ од **03.03.2010. године**, браниоца окривљених АА и ДД, адвоката ДБ од **01.03.2010. године**, заједничкој жалби бранилаца окривљеног ЂЂ, адвоката ЂЂ и ЂЂ1 од **03.03.2010. године**, браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката ЕБ од **10.03.2010. године**, браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката ЖБ од **02.03.2010. године**, браниоца окривљеног ЗЗ, адвоката ЗБ од **02.03.2010. године**, браниоца окривљеног ИИ, адвоката ИБ од **11.02.2010. године**, браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката ЈБ од **02.03.2010. године**, браниоца окривљеног КК, адвоката КБ од **23.02.2010. године**, браниоца окривљеног ЛЛ, адвоката ЛБ од **12.02.2010. године** и браниоца окривљеног ЉЉ, адвоката ЉБ од **03.03.2010. године**, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.25/08 од 10.12.2009. године, након седнице већа одржане у смислу члана 375 ЗКП, дана 22. и 23.09.2010. године, у присутству окривљених ДД, ЂЂ, ББ, ВВ, ЗЗ, ИИ, ГГ, КК и ЉЉ и бранилаца окривљених АА и ДД, адвоката ДБ, окривљеног ЖЖ, адвоката ЖБ, окривљеног ЗЗ, адвоката ЗБ, окривљеног ИИ, адвоката ИБ, окривљеног ГГ, адвоката ГБ, окривљених ЈЈ и ММ адвоката ЈБ, који је и бранилац окривљеног КК, по заменичком пуномоћју адвоката КБ, окривљеног ЛЛ, адвоката ЛБ и браниоца окривљеног ЉЉ, адвоката ЉБ, а у одсуству уредно обавештених Тужиоца за организовани криминал, окривљених АА, ЕЕ, ЖЖ, ЈЈ, ЛЛ и ММ и бранилаца окривљених ЂЂ, адвоката ЂЂ и ЂЂ1, окривљеног ББ, адвоката БА, окривљеног ВВ, адвоката ВА и браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката ЕБ, донео је дана 24.09.2010. године,

ПРЕСУДУ

I

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе, Тужиоца за организовани криминал у односу на окривљеног АА и браниоца овог окривљеног, адвоката

ДБ, за кривична дела за која је окривљени АА оглашен кривим и осуђен, а што је означено у изреци под I пресуде Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.25/08 од 10.12.2009. године, као и жалба Тужиоца за организовани криминал у односу на окривљеног ММ, за кривична дела за која је првостепеном пресудом ослобођен од оптужбе а што је означено у изреци под II наведене пресуде и у том делу првостепена пресуда се, **ПОТВРЂУЈЕ**.

II

УВАЖАВАЊЕМ жалбе браниоца окривљеног ЗЗ, адвоката ЗБ, а поводом жалби Тужиоца за организовани криминал, браниоца окривљеног ДД, адвоката ДБ, бранилаца окривљеног ЋЋ, адвоката ЋБ и ЋБ1, окривљених ББ и ВВ, браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката ЕБ, браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката ЖБ, браниоца окривљеног ИИ, адвоката ИБ, окривљеног ГГ и његовог браниоца адвоката ГБ, браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката ЈБ, браниоца окривљеног КК, адвоката КБ, браниоца окривљеног ЛЛ, адвоката ЛБ и браниоца окривљеног ЉЉ, адвоката ЉБ, и по службеној дужности, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.25/08 од 10.12.2009. године:

1. У погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду за кривично дело фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, применом напред наведеног законског прописа и чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ и члана 63 КЗ,

ОСУЂУЈЕ

и то:

окр. ДД на казну затвора у трајању од **3 (три) године и 10 (десет) месеци**, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 26.06.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ЋЋ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 1 (једног) месеца**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 08.03.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ББ на казну затвора у трајању од **2 (две) године и 6 (шест) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 26.06.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ВВ на казну затвора у трајању од **2 (две) године и 6 (шест) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 26.06.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ЕЕ на казну затвора у трајању од **2 (две) године**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.01.2006. године, када је лишен

слободе, па до 26.06.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ЖЖ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 6 (шест) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 26.06.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ЗЗ на казну затвора у трајању од **2 (две) године** у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 26.06.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ИИ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 6 (шест) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 20.03.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ГГ на казну затвора у трајању од **2 (две) године**,

окр. ЈЈ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 10 (десет) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 04.04.2006. године, када му је притвор укинут,

окр. КК на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 10 (десет) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 08.03.2007. године, када му је притвор укинут,

окр. ЛЛ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 5 (пет) месеци**, у коју му се урачунава време задржавања по решењу о задржавању од дана 30.01.2006. године, у трајању од 48 сати, и

окр. ЉЉ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 6 (шест) месеци**, у коју му се урачунава време задржавања по решењу о задржавању, од дана 30.01.2006. године, у трајању од 48 сати.

2. Тако што Апелациони суд према окривљенима:

ДД (ЈМБГ __), ЂЂ (ЈМБГ __), ББ (ЈМБГ __), ВВ (ЈМБГ __), ЕЕ (ЈМБГ __), ЖЖ (ЈМБГ __), ЗЗ (ЈМБГ __), ИИ (ЈМБГ __), ГГ (ЈМБГ __), ЈЈ (ЈМБГ __), КК (ЈМБГ __), ЛЛ (ЈМБГ __) и ЉЉ (ЈМБГ __), са личним подацима као у изреци првостепене пресуде,

На основу одредбе члана 354 тачка 3 ЗКП,

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

што су:

У временском периоду од маја 2005. године до 30. јануара 2006. године у Београду и аа, окривљени АА организовао криминалну групу чија се делатност заснива на примени одређених правила интерне контроле и дисциплине чланова са унапред одређеним задатком и улогом сваког члана, са циљем да ради стицања добити у дужем временском периоду, врши кривично дело фалсификовање знакова за вредност из члана 226 Кривичног законика, за које је прописана казна затвора преко 5 година, користећи привредне структуре за обављање незаконите делатности и полагање новца у легалне финансијске токове, тако што је постигао договор са окривљеним ДД да за уговорену накнаду у штампарији графичке радње “аа1” у аа, за коју има овлашћење за заступање и располагање, заједно са окривљеним ЂЂ организује неовлашћену израду лажних појединачних карата за једну возњу ради употребе као правих, које издаје и продаје у оквиру своје редовне делатности оштећеног “Градско саобраћајно предузеће Београд” из Београда, па ради употребе као правих тако направљених лажних карти постигао договор са окривљеним ББ да по уговореној цени преузима такве лажне карте и са другим припадницима организоване криминалне групе организује продају лажних карата као правих у Београду, а поред окривљеног ДД, ЂЂ и ББ, припадници ове криминалне групе који су тако направљене лажне карте продавали као праве, преко трговинских радњи које врше продају путницима у градском превозу на територији града Београда, постали су у току друге половине 2005. године и окривљени ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ММ, и други НН припадници чији идентитет још увек није утврђен,

- па су тако:

окр. АА, организовао криминалну групу у циљу вршења кривичних дела за које се може изрећи казна затвора од 5 година и тежа, а окривљени ДД, ЂЂ, ББ, ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ и други НН припадници криминалне групе чији идентитет још није утврђен, постали припадници те криминалне групе,

-чиме би извршили кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика,

Трошкови кривичног поступка окривљених у односу на кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, падају на терет буџетских средстава суда.

У осталом делу жалбе горе означених окривљених и бранилаца, те жалба Тужиоца за организовани криминал, **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.25/08 од 10.12.2009. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења

кривичних дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ, фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ и недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, **а окривљени ДД, ЂЂ, ББ, ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК, ЛЛ и ЉЉ**, због извршења по једног кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 КЗ и фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ, па је суд окривљенима претходно утврдио појединачне казне затвора и то: **АА** за кривично дело из члана 346 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 348 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, **ДД** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 3 године и 10 месеци, **ЂЂ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 3 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора од 1 године и 1 месеца, **ББ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, **ВВ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 казну затвора од 2 године и 6 месеци, **ЕЕ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 2 године, **ЖЖ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, **ЗЗ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 2 године, **ИИ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, **ДД** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 2 године, **ЈЈ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 10 месеци, **КК** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 10 месеци, **ЛЛ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 5 месеци и окривљеном **ЉЉ** за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, па су осуђени и то:

окр. АА на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 16.11.2006. године, када му је притвор укинут, **окр. ДД** на јединствену казну затвора у трајању од 4 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 30.01.2006. године, када је лишен слободе, па до 26.06.2007. године, када му је притвор укинут, **окр. ЂЂ** на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, у коју му је урачунато време

provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 08.03.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ББ** na јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 8 месеци, у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 26.06.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ВВ** na јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 8 месеци, у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 26.06.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ЕЕ** na јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 26.06.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ЖЖ** na јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 26.06.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ЗЗ** na јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 26.06.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ИИ** na јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци, у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 20.03.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ДД** na јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, **окр. ЈЈ** na јединствену казну затвора у трајању од 2 године, у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 04.04.2006. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. КК** na јединствену казну затвора у трајању од 2 године, у коју му је урачунато време provedeno u pritvoru od 30.01.2006. godine, kada je lišen slobode, pa do 08.03.2007. godine, kada mu je pritvor ukinut, **окр. ЛЛ** na јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју му је урачунато време задржавања по решењу о задржавању од 30.01.2006. године, у трајању од 48 сати, и **окр. ЉЉ** na јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци, у коју му је урачунато време задржавања по решењу о задржавању од 30.01.2006. године, у трајању од 48 сати.

На основу чланова од 201 до 206 ЗКП, оштећеном “Традском саобраћајном предузећу Београд”, досуђен је имовинско-правни захтев делимично, а за вишак је упућен на парнични поступак, па су окривљени АА, ДД, ЂЂ, ББ, ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК, ЛЛ и ЉЉ, обавезани да на име имовинско-правног захтева солидарно плате ГСП Београд износ од 7.759.219,58 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу чланова 78, 79 и 85 Кривичног законика, окривљеном Горану Каровићу изречена је мера безбедности забране вршења штампарске делатности у трајању од 5 година, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време provedeno u pritvoru неће урачунати у време трајања ове мере.

На основу чланова 87 и 226 став 4 Кривичног законика, изречена је мера безбедности одузимања предмета, који су употребљени или били намењени за извршење кривичних дела, или који су настали извршењем кривичног дела, и то:

машина за офсет штампу марке “___”, модел ___, формата А3, фабричког

броја 5151443, графички нож за сечење марке “Полар-махр” формата А3, једна књиговезачка ручна преса са посебно уграђеним клишеом за отискивање холограма, фалсификоване ГСП карте за једну вожњу које су по потврдама о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СУП-а Београд, УКП, Друго одељење дана 30.01.2006. године одузете од окривљених и то од АА 1 карта, ББ 55.200 карата, ВВ 5.435 карата, ЖЖ 500 карата, ЗЗ 1.549 карата, ЈЈ 2.414 карата и ЛЛ 450 карата, као и недовршене лажне карте у количини од 90.540 комада за појединачну вожњу номиналне вредности од 25 динара, те један пиштољ марке “Чешка збројевка” калибра 7,65 мм, фабричког броја 016495 и један пиштољ марке “Чешка збројевка” калибра 6,35 мм, фабричког броја 112525 и 110 комада метака калибра 7,65 мм и 108 комада метака истог калибра.

На основу члана 193, 194 и 196 ЗКП, окривљени АА, ДД, ЋЋ, ББ, ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК, ЛЛ и ЉЉ обавезани су да солидарно плате трошкове кривичног поступка колико буду износили по трошковнику, о чему ће бити донето посебно решење, а да на име паушала плате износ од 20.000,00 динара свако понаособ, у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

У ставу II изреке пресуде окривљени ММ на основу члана 355 став 2 ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ и кривично дело фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ, те је одлучено да у односу на овог окривљеног трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили:

Тужилац за организовани криминал, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, те одлуке о кривичној санкцији, у односу на све окривљене изузев за окривљеног ЛЛ, са предлогом да Апелациони суд укине побијану пресуду или делимично укине у односу на ослобађајући део и у том делу предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи у погледу одлуке о казни за све окривљене изузев за окривљеног ЛЛ, тако што ће окривљенима утврдити „строжије појединачне казне за оба кривична дела у оквиру законског максимума, те им изрећи и строжије јединствене казне затвора“.

Бранилац окривљених АА и ДД – адв. ДБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и мери безбедности, са предлогом да веће Апелационог суда закаже главни претрес на који ће позвати окривљене и њихове браниоце, те да након одржаног главног претреса преиначи првостепену пресуду у смислу жалбених навода.

Браниоци окривљеног ЋЋ, адвокати ЋБ и ЋБ1 због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се одбије оптужба за кривично дело из члана 346 став 2 КЗ-а, јер изрека не садржи све елементе кривичног дела у питању, или да се у вези кривичног дела из члана

346 став 2 у вези става 1 КЗ, првосепена пресуда укине или ублажи казна. У жалби су захтевали да буду обавештени о седници другостепеног већа.

Заједничку жалбу окривљени ББ и ВВ, у којој пресуду побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и окривљенима изрекне блаже казне и уподоби их са временом које су они провели у притвору, захтевајући да о датуму одржавања седнице већа буду обавештени како ови окривљени, тако и њихов бранилац адвокат БА.

Бранилац окривљеног ЕЕ, адвокат ЕБ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и имовинско правном захтеву, са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлуку. У жалби је захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници другостепеног већа.

Бранилац окривљеног ЖЖ – адв. ЖБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду закаже и одржи претрес на који ће позвати окривљеног и његовог браниоца те на одржаном претресу преиначити побијану пресуду и окривљеног ЖЖ ослободити од оптужбе или исту преиначити у погледу одлуке о казни тако што ће се окривљеном ЖЖ утврдити блаже појединачне казне затвора за оба кривична дела и изрећи блажа јединствена казна затвора.

Бранилац окривљеног ЗЗ – адв. ЗБ због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеног ЗЗ ослободи од оптужбе, а у крајњем случају у погледу одлуке о казни и трошковима кривичног поступка јер је лице без прихода. У жалби је захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Бранилац окривљеног ИИ, адвокат ИБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији, имовинско правном захтеву и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и његов брањеник ослободи од оптужбе за предметна кривична дела. У жалби је захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници другостепеног већа.

Окривљени ГГ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, имовинско правном захтеву и трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду преиначи, тако што ће га ослободити од оптужбе или исту укинути и предмет вратити првостепеном суду

на поновно суђење, захтевајући да буде обавештен о седници другостепеног већа.

Бранилац окривљеног ГГ, адвокат ГБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о имовинско правном захтеву, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници другостепеног већа.

Бранилац окривљеног ЈЈ – адв. ЈБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд укине побијану пресуду и врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи тако што ће окривљеног „услед недостатка доказа“ ослободити кривичне одговорности за дела која су му стављена на терет, захтевајући да о јавној седници буду обавештени како окривљени тако и његов бранилац.

Бранилац окривљеног КК – адв. КБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи, те њен брањеник буде ослобођен кривице за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим. У жалби је захтевала да она и њен брањеник буду обавештени о седници другостепеног већа.

Бранилац окривљеног ЛЛ – адв. ЛБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни. У жалби је захтевао да буде обавештен о седници другостепеног већа.

Бранилац окривљеног ЉЉ – адв. ЉБ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и његовог брањеника ослободи од оптужбе у смислу члана 355 став 2 Законика о кривичном поступку, захтевајући да он и његов брањеник буду обавештени о седници другостепеног већа.

Тужилац за организовани криминал је у поднеску КТЖ.бр.117/10 од 13.05.2010. године, предложио да се жалба Тужилаштва за организовани криминал усвоји и пресуда Окружног суда у Београду – Посебно одељења К.П.бр.25/08 од 10.12.2009. године укине у целости, или делимично укине у односу на ослобађајући део, или преиначи у погледу одлуке о казни за све окривљене, осим за окривљеног ЛЛ, тако што ће се окривљенима утврдити појединачне строжије казне затвора за оба кривична дела, у висини законског максимума и изрећи строжије јединствене казне затвора, истичући да су наводи из жалби окривљених и њихових бранилаца неосновани, из којих разлога је и предложио да се њихове жалбе одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је одржао седницу већа у смислу члана 375 ЗКП у присуству: окривљених ДД, ЂЂ, ББ, ВВ, ЗЗ, ИИ, ГГ,

КК и ЉЉ и бранилаца окривљених адвоката ДБ, ЖБ, ЗБ, ИБ ГБ, ЈБ, ЛБ и ЉБ, а у одсуству уредно обавештених Тужиоца за организовани криминал, окривљених АА, ЕЕ, ЖЖ, ЈЈ, ЛЛ и ММ и бранилаца окривљених ЂЂ, адвоката ЂЂ и ЂЂ1, окривљених ББ и ВВ, адвоката БА и браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката ЕБ, на којој је размотрио списе предмета, побијану пресуду (коју је испитао у смислу члана 380 ЗКП-а) и жалбе, па је по оцени навода и предлога из изјављених жалби, као и предлога Тужиоца за организовани криминалдатог у напред наведеном поднеску и усмених речи датих у седници већа, нашао:

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 380 ЗКП, Апелациони суд није нашао да су **првостепеном пресудом** учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које у смислу члана 380 став 1 тачка 1 ЗКП, пази по службеној дужности, ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се Тужилац за организовани криминал, окривљени и њихови браниоци у жалбама позивају.

Члан 368 став 1 тачка 6 ЗКП.

Неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног ЉЉ, адв. ЉБ, којима се оспорава стварна надлежност Посебног одељења Окружног суда у Београду за поступање у овом предмету. Ово стога што је надлежност Окружног суда у Београду – Посебног одељења за борбу против организованог криминала, заснована на основу оптужнице Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду, КТ.С.бр.3/06 од 10.07.2006. године, а којом су чињенично описане радње извршења кривичног дела са елементима организованог криминала, па су били испуњени услови прописани Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала из члана 6 и 2, те услови из члана 504-а став 3 и 4 Законика о кривичном поступку. Наиме, у моменту подизања оптужнице постојала је основана сумња, а што је у оптужници и наведено да је окривљени АА у периоду од маја до октобра месеца 2005. године у Београду и аа организовао криминалну групу чија се делатност заснивала на примени одређених правила интерне контроле и дисциплине чланова са унапред одређеним задатком и улогом сваког члана, са циљем да ради стицања добити у дужем временском периоду врши кривично дело фалсификовање знакова за вредност из члана 226 КЗ, за које је прописана казна затвора преко 5 година, користећи привредне структуре за обављање незаконите делатности и полагање новца у легалне финансијске токове, док су остали окривљени постали припадници криминалне групе који су прихватили активности криминалне групе као своје и извршавали одређене активности које су се у конкретним ситуацијама пред њих постављале и којима су битно допринели у остваривању плана деловања и прибављању имовинске користи.

Постојање или непостојање услова из члана 3 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, је чињенично и правно питање које се утврђује у кривичном поступку, док се стварна надлежност суда одређује зависно од чињеничног описа оптужнице, а према подигнутој оптужници Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду, окривљенима се стављају на терет кривична дела са елементом организованог криминала, чиме је и успостављена стварна, али и месна надлежност Окружног суда у Београду – Посебног одељења. Уколико се имају у виду и одредбе члана

12 став 1 Закона о организацији државних органа у сузбијању организованог криминала, да је за поступање у предметима кривичног дела из члана 2 Закона надлежан Окружни суд у Београду, као првостепени за територију Републике Србије и одредба члана 13 став 1 истог Закона, да се у Окружном суду у Београду образује Посебно одељење за поступање у предметима кривичних дела из члана 2 Закона, онда је јасно да је стварно и месно надлежан управо Окружни суд у Београду и то његово Посебно одељење.

Члан 368 став 1 тачка 7 и 8 ЗКП.

Неосновани су наводи из жалбе окривљеног ГГ да је првостепени суд повредио одредбе кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 7 и 8 ЗКП. Окривљени ГГ у својој жалби не образлаже зашто сматра да постоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 7 односно да није потпуно решен предмет оптужбе (при чему овај суд у смислу члана 380 став 1 тачка 1 ЗКП-а, у конкретном случају налази да је првостепени суд својом пресудом потпуно решио предмет оптужбе), већ се у наведеној жалби образлаже да је повређен објективни идентитет оптужбе из тачке 8 става 1 члана 368 ЗКП. Апелациони суд у том смислу указује да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет (подударност) тј. да суд суди ономе о чему тужилац тужи. Оптужба одређује кривичну ствар у два правца. Под А, чињеничном основицом оптужбе одређује се личност којој треба да се суди (субјективни идентитет) и догађај о коме треба да се суди (објективни идентитет) и под Б, правном основицом оптужбе даје се правна оцена дела које се ставља на терет окривљеном. Између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу чињеничне основице: субјективни идентитет (истоветност оптуженог) и објективни идентитет (истоветност дела). Уколико се на главном претресу правно релевантне чињенице мењају, тужилац мора ићи за тим променама и у том смислу мењати своју оптужницу, а што је и тужилац учинио на главном претресу дана 20.06.2007. године. Првостепени суд је својом одлуком само прецизирао радње извршења како окривљеног ГГ, али и осталих окривљених, и тиме усагласио чињенични опис у изреци пресуде са утврђеним чињеничним стањем током поступка, и то тако што је прецизније определио улогу окривљеног ГГ, али и осталих окривљених, остајући при томе у оквирима законских обележја кривичних дела која су им стављена на терет. У конкретном случају првостепени суд је у односу на окривљеног ГГ, али и у односу на остале окривљене остао у оквиру описа радње из оптужног акта, дакле крећући се у оквирима оптужнице, прецизирајући радње сваког од окривљених као и њихове улоге на основу свих изведених доказа у току поступка, што по оцени овог суда не представља прекорачење оптужбе. Суд је кривична дела која су у оптужници описана уопштено у пресуди описао са више појединости, или нешто другачије него што је то учинио тужилац у оптужници, дајући ближи опис, изостављајући поједине недоказане чињенице наведене у оптужници, а опис кривичних дела у пресуди остао је у границама чињеничног основа оптужнице, то јест у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива. Осим тога, првостепени суд је поједина прецизирања извршио и у корист како овог окривљеног, али и осталих окривљених, наводећи конкретно за окривљеног ГГ да је кривично дело из члана 226 КЗ извршио у временском периоду од краја 2005. године до 30.01.2006. године, иако му се оптужницом ставља на терет од средине августа месеца 2005. године до 30.01.2006. године.

Члан 368 став 1 тачка 10 ЗКП.

Жалбама бранилаца окривљеног ЂЂ, адвоката ЂБ и ЂБ1, окривљених ББ и ВВ, браниоца окривљеног ЖЖ адв. ЖБ, браниоца окривљеног ЗЗ адв. ЗБ и браниоца окривљеног ЉЉ адв. ЉБ, указује се да у конкретном случају нису могле бити примењене одредбе члана 504 раније важећег ЗКП, следствено томе, ни мера **слушања и снимања телефонских разговора** из члана 504 ЗКП, па тај доказ није прибављен у складу са законом и у конкретном случају се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП-а не може заснивати. Даље се у жалбама бранилаца окривљеног ЂЂ, истиче да је првостепени суд на страни 23 образложења утврдио да су прочитане службене белешке од 30. и 31.01.2006. године, али да исти не образлаже шта се из тих доказа утврђује или не, нити се даје садржина тих доказа, те су исте морале бити издвојене у смислу члана 178 ЗКП, и на њима се не може заснивати судска одлука, односно у заједничкој жалби окривљених ББ и ВВ, да је суд прочитао исказе сведока који нису могли бити позвани да буду сведоци у овом кривичном поступку из разлога што су то лица која се појављују у својству окривљених пред редовним Општинским судом поводом истог кривичног дела, а ради се о сведоцима сс, сс1, сс2л сс3, сс4 и сс5 и другима.

Насупрот изнетим жалбеним наводима, по оцени Апелационог суда, наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду, Кри.Пов.П.бр.311/05 од 30.12.2005. године, Кри.Пов.П.бр.1/06 од 06.01.2006. године, под називом “Зики” за окривљеног ЉЉ, Кри.Пов.П.бр.22/06 од 19.01.2006. године под називом “кк” и “кк1” за окривљеног КК, Кри.Пов.П.бр.1/06 од 06.01.2006. године под називом “зз” и “зз1” за окривљеног З, Кри.Пов.П.бр.17/06 од 17.01.2006. године под називом “бб” и “бб1” за окривљеног ББ, Кри.Пов.П.бр.305/05 од 26.12.2005. године под називом “лл” за окривљеног ЛЛ, Кри.Пов.П.бр.23/06 од 23.01.2006. године под називом “гг” и “гг1” за окривљеног ГГ, Кри.Пов.П.бр.23/06 од 23.01.2006. године под називом “вв” за окривљеног ВВ, Кри.Пов.П.бр.40/06 од 24.01.2006. године под називом “аа” за окривљеног АА, Кри.Пов.П.бр.46/06 од 25.01.2006. године под називом “жж” за окривљеног ЖЖ, Кри.Пов.П.бр.40/06 од 24.01.2006. године под називом “ђђ” за окривљеног ЂЂ, Кри.Пов.П.бр.49/06 од 27.01.2006. године под називом “дд” за окривљеног ДД и Кри.Пов.П.бр.46/06 од 25.01.2006. године под називом “ее” за окривљеног ЕЕ, донете су у складу са чланом 232 ЗКП и 504-љ ЗКП, на предлог овлашћеног тужиоца, према осумњиченима пре него што је кривични поступак покренут, а у наредбама се наводе подаци о лицима чији се разговори стављају под надзор и снимају, основи сумње који стоје против тих лица, одређен је начин спровођења, затим обим и трајање мера. Сви снимљени телефонски разговори и транскрипти ових разговора окривљених, који се налазе у списима предмета, обављени су након доношења ових наредби, а пре подношења захтева за спровођење истраге од стране овлашћеног тужиоца.

Члан 504-љ Законика о кривичном поступку прописује да истражни судија на захтев јавног тужиоца може према лицу за које постоје основи сумње да само или заједно са другим лицима припрема кривично дело организованог криминала, поред мере из члана 232 и 234 овог Законика, да одобри примену мера: пружање симулованих правних услуга, склапање симулованих правних послова и ангажовања и прикривених иследника, ако се кривично дело

организованог криминала на други начин не би могло открити, доказати или спречити, или би то било повезано са знатним тешкоћама. У ставу 2 исти члан прописује да писмено образложена наредба истражног судије којом се одређује мера из става 1 овог члана садржи и податке о лицу према коме се мера спроводи, опис кривичног дела, начин, обим, место и трајање мере.

Имајући у виду напред наведене законске одредбе, предметна мера надзора и снимања телефонских разговора може се применити за било које кривично дело организованог криминала, ако су испуњени услови из члана 504-а ЗКП, а посебно из става 3 и 4 истог члана. У конкретном случају у време доношења наредбе за надзор и снимање телефонских разговора постојали су основи сумње да окривљени врше кривична дела под условима прописаним чланом 504-а ЗКП. Према томе, снимљени телефонски разговори као доказ прибављени су на законит начин, а тиме су и окривљени којима су репродуковани ти разговори и предочени транскрипти такође саслушани на законит начин из којих разлога су жалбени наводи напред наведених бранилаца и окривљених неосновани.

Првостепени суд је у доказном поступку прочитао и **службене белешке** и обавештења примљена од грађана МУП-а Републике Србије, УКП – Првог одељења од 30. и 31.01.2006. године, и то од њњ1 – њњ9, с обзиром да су исте дате пред државним тужиоцем у предкривичном поступку у смислу члана 504-ј ЗКП-а, и као такве могу се користити као доказ у кривичном поступку, с тим што се по законским одредбама одлука не може заснивати само на њима, а како се у конкретном случају првостепена судска одлука не заснива на наведеним службеним белешкама о обавештењима примљеним од грађана, већ на осталим доказима изведеним током поступка, то није било потребе за њиховим издвајањем у смислу члана 178 ЗКП, и неосновани су наводи из жалбе бранилаца окривљеног ТЂ да се на њима не може заснивати судска одлука, при чему се првостепена пресуда и не заснива на поменутиим службеним белешкама.

Неосновани су и напред поменути наводи из заједничке жалбе окривљених ББ и ВВ, с обзиром да окривљени не може бити **сведок** у поступку у коме се јавља као окривљени, јер се те две процесне функције искључују, и у својству окривљеног лице није дужно да даје истинит исказ, док би у својству сведока био дужан да исказ даје истинито и то би довело у питање његово право на одбрану. Окривљени не може бити сведок ни у поступку осталих саокривљених који у истом поступку одговарају са њим као саизвршиоци или саучесници у истом делу. Међутим, лица која окривљени наводе у својој жалби, немају процесно својство окривљеног у овом кривичном поступку, при чему уз жалбу нису приложени докази да се против тих лица води било какав поступак, поводом истог кривичног дела, и исти у овом кривичном поступку једино и могу бити саслушани у процесном својству сведока, при чему су поучени да имају права из члана 100 ЗКП-а, односно да нису дужни да одговарају на поједина питања ако је вероватно да би тиме изложили себе или лица из члана 98 став 1 Законика тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

368 став 1 тачка 11 ЗКП-а.

Неосновани су жалбени наводи окривљених ББ, ВВ и ГГ, те жалбени

наводи бранилаца окривљених АА, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК (из садржине жалбе), ЛЛ и ЉЉ у делу у којем се истиче да је изрека првостепене пресуде неразмљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, да првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни садржини исправа и записника о исказима датим у поступку, те доказима садржаним у списима предмета. И у жалби Тужиоца за организовани криминал указује се на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка и истиче се да првостепена пресуда не садржи довољне разлоге о одлучним чињеницама које се односе на ослобађајући део пресуде, односно окривљеног ММ за кривична дела која су му стављена на терет, те да је и осуђујући део пресуде донет уз битну повреду одредаба кривичног поступка из тачке 11 става 1 члана 368 ЗКП-а, будући да су разлози у погледу одлучне чињенице а везано за број и вредност лажних карата противречни доказима у списима предмета.

Супротно жалбеним наводима окривљених, браниоца окривљених и Тужиоца за организовани криминал, првостепена пресуда је по оцени овог суда, у изреци и разлозима јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама, који су сагласни садржини изведених доказа, а у образложењу побијане пресуде изнети су јасни и логични разлози због чега су налази да се у радњама окривљеног АА стичу сви елементи кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ, 226 став 2 у вези става 1 КЗ и 348 став 1 КЗ, а у радњама окривљених ДД, ЋЋ, ББ, ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК, ЛЛ и ЉЉ сви елементи кривичног дела из члана 226 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ, те на основу чега суд закључује да нема доказа да је окривљени ММ извршио кривична дела из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ и 226 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, која су им оптужницом стављена на терет.

Стога се у жалбама неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што је питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа. Осим тога, насупрот жалбеним наводима, у изреци првостепене пресуде као и у образложењу јасно и прецизно су описане чињенично-правне радње окривљених. У изреци првостепене пресуде на странама 4 – 11, прецизно су означене кривично правне радње окривљених који су првостепеном пресудом оглашени кривим због кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ, 226 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и 348 став 1 КЗ, док су и у образложењу пресуде прецизно описане радње извршења сваког од окривљеног посебно. Првостепени суд и у изреци и у образложењу јасно описује које су конкретне радње предузимали свако од окривљених, а циљ истих је био стицање имовинске користи, продајом фалисикованих појединачних карата за једну возњу, које у оквиру своје редовне делатности издаје и продаје оштећена ГСП Београд из Београда, те како стицање имовинске користи у суштини представља реализацију плана свих окривљених у конкретном случају, то су и све њихове радње јасно у првостепеној пресуди описане да представљају реализацију једног таквог плана.

Везано за примену Кривичног закона, изрека пресуде је потпуно разумљива и у складу са датим разлозима на странама 79, 110 и 115 првостепене пресуде, из којих се јасно види да је првостепени суд применио Кривични законик који је ступио на снагу 1. јануара 2006. године, који је важио у време

извршења кривичиних дела, јер су окривљени наведена кривична дела вршили све до 30. јануара 2006. године.

Побијаном пресудом, нити поступком који јој је претходио није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 2 ЗКП-а, односно право на одбрану окривљених није повређено, како се то неосновано наводи жалбом браниоца окривљеног ЕЕ.

Изрека првостепене пресуде је разумљива, јасна и садржи разлоге о свим одлучним чињеницама које се односе на имовинско правни захтев оштећеног ГСП Београд, а у образложењу пресуде су изнете чињенице које је суд утврдио и доказе на основу којих је утврдио одлучне чињенице када се ради о овом правном питању и за своје ставове и оцене првостепени суд је дао исцрпне, одређене, јасне и ваљане разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Првостепени суд је на странама 110, 111 и 112 првостепене пресуде дао исцрпне, јасне и уверљиве разлоге како и на који начин је утврдио да су окривљени и у ком периоду причинили штету ГСП Београд и у ком износу, а које разлоге у свему прихвата и овај суд, па се супротним жалбеним наводима овакав закључак првостепеног суда не доводи у сумњу.

Првостепени суд је извршио анализу и оцену изведених доказа у вези са одбранама окривљених, јасно утврдио да су окривљени предузимали инкриминисане радње у периоду од средине августа месеца 2005. године, до 30.01.2006. године, када се ради о окривљенима АА, ДД, ЂЂ, ББ и ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ односно од краја 2005. године до 30.01.2006. године, када се ради о окривљенима ЈЈ, ГГ, КК и ЉЉ, прецизирајући радње извршења појединих окривљених на поједине датуме, који су се из изведених доказа могли појединачно и прецизно утврдити и на јасан начин утврдивши применом принципа „in dubio pro reo“ како укупан број карата који је штампан у штампарији „aa1“ у aa, означавајући њихову номиналну вредност и то 62.000 комада у вредности од 20,00 динара и 350.000 комада карата у номиналној вредности од 25,00 динара, број одузетих карата, број карата који су спречени да доврше у штампи, те број карата које су појединачно преузимају и даље дистрибуирали, те се из образложења жалби када се ради о броју карата, оцени доказа и одбрани окривљених, те у погледу времена извршења кривичних дела која су окривљенима стављена на терет, у суштини своде на побијање и утврђивање одлучних чињеница, што спада у жалбени основ којим се побија чињенично стање утврђено у првостепеној пресуди, а не о повреди кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП.

По оцени овог суда, **када се ради о кривичним делима из члана 346 став 1 КЗ и 226 став 2 у вези става 1 КЗ**, неосновани су жалбени наводи Тужиоца за организовани криминал, окривљених, те бранилаца окривљених, којима оспоравају првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд правилно и свестрано ценећи изведене доказе и одбране окривљених, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично-правној ствари и наведено образложење у првостепеној пресуди у свему прихвата овај суд.

Осим тога, у изјављеним жалбама се и не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се износи сопствена оцена изведених доказа и одбрана окривљених, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овог суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне и у свему прихватљиве разлоге.

Наиме, окривљени **АА** је у својој одбрани објаснио да је он лично осмислио, а потом и остварио план који је подразумевао израду и штампање фалсификованих карата „ГСП Београд“ да би се оне употребиле као праве на територији града Београда, а у циљу стицања противправне имовинске користи. Такође је детаљно објаснио и на који начин је организовао групу људи чији је заједнички циљ био да врше кривично дело фалсификовања знакова за вредност тако што је група обављала два сложена функционална задатака и то први који се бавио организацијом израде и штампањем фалсификованих карата и други који се бавио прометом, односно дистрибуцијом и употребом фалсификованих карата као правих на територији града Београда, а ради стицања противправне имовинске користи. Улогу и задатак који се тиче организовања израде лажних карата, окривљени **АА** понудио је окривљеном **ДД**, који је располагао привредним постројењем – штампаријом „аа1“ са седиштем у аа, као и потребним знањем у штампарским пословима, да организује израду и штампање фалсификованих карата „ГСП Београд“ као и да их потом пребацује даље у Београд окривљеном **АА**. Окривљени **ДД** је прихватио и исти о томе детаљно говори у својој одбрани, наводећи време када се сагласио са понуђеним планом, описујући детаљно организационо-технички аспект израде фалсификованих карата и начин њиховог пребацавања у Београд, који је у својој одбрани и додао да му је окривљени **АА** временом тражио веће количине фалсификованих карата, тако да је ангажовао приликом израде тих карата и окривљеног **ЂЂ**. Након што је **ДД** укључио окривљеног **ЂЂ**, исти је прихватио наведени план окривљеног **АА**. На основу одбране окривљених, као и осталих изведених доказа, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени **ЂЂ** имао потпуно сазнање да се израђују фалсификоване карте „ГСП“ у штампарији „аа1“ у аа, те да је лично учествовао у њиховом штампању и изради, а поред тога, окривљени **ДД** му је и предложио да фалсификоване карте пребацује из аа у Београд и да их предаје окривљеном **АА**, што је он и прихватио и то чинио у више наврата, све до 30. јануара 2006. године, а за које радње је добијао 5.000,00 по тури. Наведену улогу, окривљени **ЂЂ** је обављао у континуитету, чинећи то у више наврата, све у зависности од потребе групе ка новим картама, чиме се практично остварио и криминални план окривљеног **АА** и недвосмислено указује на намеру окривљеног **ЂЂ** да се тиме бави на трајан начин. Правилно је првостепени суд закључио да чињеница да окривљени **ДД** путује путничким возилом за Београд, а да окривљени **ЂЂ** преноси поједину тури фалсификованих карата аутобусом, убедљиво сведочи о постојању криминалног плана, по коме окривљени **ЂЂ** поступа. Окривљени **АА** је улогу која се тиче паковања и промета, односно даље дистрибуције употребе фалсификованих карата „ГСП Београд“ као правих на територији града Београд понудио окривљеном **ББ**, на шта је он такође пристао и у паковање и даљу дистрибуцију ових карата укључио окривљеног **ББ**. Правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени **АА** прво саопштио план, а потом и постигао договор са **ББ** да он преузима

израђене фалсификоване карте „ГСП Београд“, врши њихово паковање и организује даљу предају и продају тих карата и притом остварује одређену разлику у цени појединачне карте. Окривљени ББ је прихватио криминални план, те је са тим циљем ангажовао и окривљеног ВВ, те је заједно са њим континуирано предузимао израђене фалсификоване карте од окривљеног АА и организовали су преко окривљених **ЕЕ и ЖЖ, ЗЗ и ИИ**, као следећих у ланцу, даљу предају и продају фалсификованих карата као правих у Београду, током друге половине 2005. године, све до 30.01.2006. године, када су у радњи извршења кривичног дела спечени од стране припадника МУП-а РС. Окривљени ББ и ВВ су прихватили као свој план окривљеног АА и претходно га реализовали, ангажујући у том циљу остале окривљене. Правилно првостепени суд налази да су окривљени ББ и ВВ имали и задатак да карте спакују на одговарајући начин, а о начину на који су паковане карте сведочи и ЊЊ, који је навео да га је окривљени ВВ питао да ли хоће да му помогне да сложи карте, на шта је он пристао, те му је окривљени ВВ објаснио да се карте слажу по серијском броју, стављајући их једну на другу, тако да исте нису биле лепљене, већ су биле спојене гумицом у бунтовима од по педесет комада.

Правилно је првостепени суд на основу одбрана окривљених и изведених доказа, утврдио да су и окривљени **ЗЗ и ИИ** прихватили да од окривљеног ББ преузимају фалсификоване карте „ГСП Београд“, организују даљу предају и продају карата и притом остваре одређену разлику у цени појединачне карте, па су надаље континуирано преузимали фалсификоване карте од окривљеног ББ и организовали даље преко окривљених ЛЛ, ЈЈ, власника СТР, као и преко других НН лица, као следећих у ланцу, даљу предају и продају фалсификованих карата као правих у Београду, током друге половине 2005. године, до 30.01.2006. године, када су у радњи извршења кривичног дела спречени од стране припадника МУП-а Републике Србије. Правилно је такође првостепени суд утврдио да је окривљени **ЈЈ** прихватио да од окривљеног ЗЗ и ИИ преузима фалсификоване карте „ГСП Београд“, а организује даљу предају и продају карата и притом остварује одређену разлику у цени појединачне карте, па је исти надаље и вршио даљу предају и продају лажних карата као правих у периоду до 30.01.2006. године, када је спречен да преда другом ради употребе 2.414 комада фалсификованих појединачних карти за једну возњу у номиналној вредности од 25,00 динара, које су му тада одузете од овлашћених службених лица МУП-а РС.

Правилно је првостепени суд нашао да, иако поједини окривљени нису у непосредном контакту са организатором групе и истог не познају, за остваривање њихових задатака и улога за тим и нема потребе, јер су у контакту са окривљенима који су претходили у том ланцу у односу на њих, те да су имали потпуну свест о организацији групе, при чему су били у контакту са окривљенима који су били виши у том ланцу, а што поједини окривљени то и не поричу, свесни да поједини окривљени који су „изнад њих“ претходе у ланцу дистрибуције карата и новца, тако да их ти претходници доводе у функционалну везу са врхом групе и њеним организатором, који је на такав начин у стању да оствари контролу над групом и реализује криминални план који је осмислио.

Правилно је првостепени суд на основу одбрана окривљених и изведених доказа утврдио да је окривљени **ЛЛ** прихватио да од окривљеног ЗЗ и ИИ

преузима фалсификоване карте „ГСП Београд“, организује даљу предају и продају карата и притом оствари одређену разлику у цени појединачне карте, па је надаље континуирано преузимао фалсификоване карте и предавао их даље окривљенима ЉЉ, СТР „__“, СТР „__“ и СТР „__“.

Правилно је првостепени суд на основу одбрана окривљених и изведених доказа утврдио да је окривљени **ЉЉ** прихватио да од окривљеног ЛЛ, предузима израђене лажне карте и организује даљу продају тих карата НН лицима. Тврдњу из одбране окривљеног ЉЉ да се ради само о регуларним картама које је набављао за кеш, демантује управо садржина телефонских разговора, које је водио са ЛЛ дана 30.12.2005. године у 10.54.05 и 12.01.2006. године у 12.52.24. У првом разговору окривљени ЉЉ пита ЛЛ да ли има „оних карата“ па му каже да ће доћи да узме пет стотина комада, а у другом разговору га пита да ли је узео карте, те му ЛЛ одговара да јесте и онда му он наводи да је холограм добар и у боји, а ЉЉ му том приликом наручује хиљаду комада фалсификованих карата.

Правилно је првостепени суд из другог наведеног телефонског разговора између окривљених ЛЛ и ЉЉ у коме оцењују квалитет израђеног холограма, који постоји на хартији ради њене заштите од фалсификовања, недвосмислено указује да су ова два окривљена имали сазнање о правној природи карата које набављају и да су оне израђени фалсификати. Правилно првостепени суд налази да карте о којима се говори прелазе преко свих карика у ланцу групе од њиховог штампања у штампарији ДД, а потом пребацивањем из аа од стране ЂЂ до АА у Београд, па преко ББ до ЗЗ и ИИ, који су их даље предали ЛЛ, а он опет ЉЉ. Имајући у виду да је напред наведени ланац кретања фалсификованих карата јасно и недвосмислено утврђен, да готово на крају самог ланца окривљени ЛЛ и ЉЉ примећују побољшање израде холограма, који је сада квалитетнији и у боји, правилно првостепени суд цени као неуверљиву и нереалну тезу коју су већина окривљених изнели у својим одбранама, осим АА и ДД, да су сматрали да су карте „ГСП“ у реду и да се ради о регуларним компензационим пословима.

Такође је правилно првостепени суд ценио као значајан телефонски разговор који је водио окривљени ЉЉ и непознати саговорник дана 30.01.2006. године у 11.35.05. У наведеном разговору окривљени ЉЉ тражи упутство од саговорника у случају да га полиција пита за карте, притом објашњава да нема дивљих карата код себе, да их има у торби, али да ће торбу оставити на одређеном месту. У даљем току разговора саговорник оштро критикује окривљеног ЉЉ зато што су неопрезни и воде белешке, па му даје упутства шта ће причати пред органима МУП-а уколико буду упитани о картама, као и о оствареној заради. Овај разговор, по правилном налажењу првостепеног суда, недвосмислено указује о постојању организоване групе лица који су међу собом у пословном значају различито ранжирани и где се уочава хијерархијска структура криминалне групе. Осим тога, окривљени ЉЉ је избегао да саопшти идентитет овог саговорника, те да да објашњење шта је било са торбом у којој су се налазиле „дивље“ карте.

Правилно је првостепени суд на основу одбрана окривљених и осталих изведених доказа утврдио да је окривљени **ЕЕ** прихватио да од окривљеног ВВ континуирано преузима фалсификоване карте „ГСП Београд“, да организује

даљу предају и продају карата и притом оствари одређену разлику у цени појединачне карте, па је тако преузимао фалсификоване карте „ГСП Београд“ и предавао их даље окривљенима ГГ и другим НН лицима на територији града Београда.

Када се ради о телефонским разговорима, правилно је првостепени суд нашао, а што је и окривљени ЗЗ у својој одбрани на главном претресу потврдио да „петица“ у телефонском разговорима које он води има значење пет хиљада карата „ГСП“, а бројка „десет“ десет хиљада карата „ГСП“-а. У телефонским разговорима које је водио окривљени ЕЕ, на тему карата „ГСП Београд“ карактеристично је да се овај разговор водио у шифрованом облику. Правилно првостепени суд налази да су окривљени који су у оваквој врсти међусобне комуникације остварили значајан степен повезаности и организованости међу собом, а све са циљем да ефикасно спроведу криминални план групе, односно континуирано и трајно врше кривично дело фалсификовање знакова за вредност на територији града Београда.

Правилно првостепени суд налази да не треба прихватити одбрану ГГ, с обзиром да је иста у супротности са одбранама окривљеног ЕЕ, који је у својој одбрани тврдио да је окривљеном ГГ у више наврата давао карте по цени од 13,50 динара, али је у супротности са одбраном окривљеног КК који је тврдио да му је ГГ, када је дошао код њега у мењачницу, рекао да има карте по цени од 16,00 динара, након чега му је рекао да су карте поскупеле са 16,00 на 18,00 динара по комаду. Правилно првостепени суд налази да се окривљени ЕЕ и КК не познају лично, али да обојица познају окривљеног ГГ, те да немају разлога да га терете и да лажно оптужују ГГ, те није прихватио одбрану ГГ као истиниту, да је само преносио запаковане пакете, не знајући шта се у њима налази јер је оваква одбрана окривљеног у супротности са другим чињеницама које је суд правилно утврдио. Правилно првостепени суд утврђује да ГГ има сазнање о свим детаљима, као и да има активну улогу у дистрибуцији карата и формирању појединачне цене карте, те да он том приликом остварује зараду која је равна разлици између цене за појединачну карту коју је добио од ЕЕ у висини од 13,50 динара и цене од 16,00 и 18,00 динара, за колико их прослеђује окривљеном КК. Правилно је првостепени суд утврдио на основу одбране окривљених и изведених доказа да је и КК прихватио да од окривљеног ГГ континуирано преузима фалсификоване карте „ГСП Београд“, организује даљу предају и продају карата и притом остварује одређену разлику у цени појединачне карте. Осим тога, из садржине телефонских разговора, као и на основу исказа сведока ОО, правилно је првостепени суд утврдио да је предмет разговора управо предаја фалсификованих карата „ГСП“ и новца.

Правилно првостепени суд на основу одбране окривљених и изведених доказа утврђује да је ЖЖ прихватио да од окривљеног ВВ континуирано преузима фалсификоване карте, организује даљу предају и продају тих карата и притом остварио одређену разлику у цени појединачне карте, те је даље преузимао израђене фалсификоване карте и предавао НН лицима и окривљеном ГГ.

Правилно првостепени суд процењује да је важан материјални доказ који недвосмислено доводи у међусобну везу окривљене, управо пронађене

фалсификоване карте које су одузете од њих лично, а потом вештачене у НБС, чиме је утврђено да су те карте фалсификати карата „ГСП“ биле израђене у штампарији „аа1“ у аа. Наиме, на основу вештачења пп и пп1 утврђено је да једна карта за једну возњу за прву зону серијског броја број 9188425 одузета по потврди од окривљеног АА, да 55.200 комада карата „ГСП“ које су одузете од окривљеног ББ, 5.435 комада карата које су одузете од ВВ, 500 карата које су одузете од ЖЖ, 1.537 карата „ГСП“-а, које су одузете од ЗЗ, 2.300 карата које су одузете од ЈЈ, те 200 карата „ГСП“-а које су одузете по потврди од окривљеног ЛЛ, а за које је вештачењем утврђено да су фалсификати и да су израђене у штампарији „аа1“ у аа. Ове утврђене чињенице доводе у несумњиву везу окривљене, од којих су фалсификоване карте одузете са штампаријом „аа1“ у аа, где је вршена њихова противправна израда и штампање, али их и те карте доводе у несумњиву везу са организатором групе, окривљеним АА, коме су, како је то утврђено, све фалсификоване карте из ове штампарије биле предате у Београду, а што даље недвосмислено указује да је постојала организована криминална група која се бавила дистрибуцијом фалсификованих карата „ГСП“-а на територији града Београда.

Правилно првостепени суд налази да што се тиче предаје и продаје фалсификованих карата, да окривљени не споре ту чињеницу и прихватајући да су се тиме бавили, али да су то радили немајући свест да су те карте фалсификоване, већ да су били убеђени да раде легалан правни посао куповине и продаје карата, које су до њих дошле компензационим пословима, које је оштећена „ГСП Београд“ сачинила са појединим правним лицима, и да су због тога оне јефтиније, суд није прихватио, јер чињеница да су и ББ и ВВ имали као основни задатак да организују даљу дистрибуцију ових карата, а поред осталих задатака имали су задатак и да карте које су добијали сортирају по бројевима, залепе у бунтове, недвосмислено доказује да су они имали сазнање и потпуну свест о самој природи тих карата и по правилном налажењу првостепеног суда кроз тезу компензационих послова, исти покушавају да прикрију постојање тог елемента свести код себе. Осим тога, готово на крају самог ланца дистрибуције фалсификованих карата, окривљени ЛЛ и ЉЉ примећују побољшање израде холограма, који је квалитетнији и у боји, у светлу те чињенице суд је ценио ову неуверљиву и нереалну тезу коју су већина окривљених изнели у својим одбранама, осим АА и ДД да су сматрали да су карте „ГСП“-а у реду и да се ради о регуларним компензационим пословима.

При томе, уопште није од правног значаја чињеница која се у бројним жалбама истиче као аргумент да се окривљени са већином других окривљених лица нису међусобно познавали, јер њихова свест о постојању криминалне групе и предузимању неспорних радњи, произлази како из њихових одбрана у којима су признавали да су упознали неколико окривљених, а такође и из неспорног начина њиховог договарања мобилним телефонима, те коришћењем одговарајућих шифри у тим разговорима, начина и околности под којима су се те карте даље продавале и дистрибуирале, начина и околности под којима је вршено њихово превозење од аа до Београда, те кретање карата од једног окривљеног до другог. Треба указати да се сви окривљени нису ни морали међусобно познавати али су сви имали сазнања, по правилном налажењу првостепеног суда, да се ради о организованој продаји фалсификованих карата, уз новчану накнаду, тако да су се њиховим појединачним радњама остваривали

општи циљеви криминалне групе, а то је продаја фалсификованих карата за појединачну возњу на територији града Београда.

Да се у телефонским разговорима окривљених баш радило о фалсификованим картама, а не о некој другој роби, сасвим се јасно види између осталог и из транскрипата телефонских разговора који су цитирани у образложењу првостепене пресуде. Из свега тога произлази јасно и несумњиво да радња сваког од окривљених представља део целине незаконитог деловања ове организоване групе у вршењу дистрибуције, односно продаје фалсификованих карата на територији града Београда, и окривљени су управо и били међусобно повезани ради остваривања истог циља, а то је стицање противправне имовинске користи. Утврђене чињенице које се односе на радње предузете од сваког од окривљених, упућују на јасан и несумњив закључак о њиховој заједничкој активности, као и да је метод њиховог деловања био устаљен, да је постојала конспиративност у којој сведоче транскрипти телефонских разговора и из којих се види да су окривљени водили рачуна о томе и покушавали су да не открију у потпуности детаље који се тичу извршења кривичних дела, коришћењем појединих термина, као што су „петица“, „десетка“, скраћеница и недовршених реченица, а све у циљу прикривања пуне садржине тих разговора. Разлоге о том субјективном односу окривљених према радњи извршења, првостепени суд је давао кроз целину образложења пресуде парцијално, код утврђивања појединих одлучних чињеница и оцене појединих доказа, а не како се то у појединим жалбама наводи, да првостепени суд само паушално констатује да се ради о директном умишљају као облику виности окривљених, те су стога неосновани супротни жалбени наводи из изјављених жалби, којима се оспорава правилност утврђења суда у погледу облика виности окривљених.

Када се ради о броју фалсификованих карата „ГСП Београд“, правилно првостепени суд налази да је припрему и израду фалсификованих карата „ГСП Београд“ организовао, како је то описано у изреци првостепене пресуде, Горан Каровић. Наиме, вештаци НБС пп и пп1 (вештачење бр. 883) , су утврдили да постоје фалсификоване карте „ГСП“-а, које су због одређених специфичности и начина израде рађене у некој другој штампарији, а не у штампарији „аа1“ у аа. Суд је проверавајући одбрану окривљеног ДД управо вештачењем карата на које је указао овај окривљени, утврдио чињенице које су потврдиле наводе његове одбране да све карте које се налазе у списима овог предмета не потичу из његове штампарије. Правилно првостепени суд поступа када прихвата део одбране окривљеног ДД да је израђивао фалсификоване карте након радног времена, те да штампарска машина у ту сврху није коришћена за време радног времена када су били рађени текући штампарски послови. Одбрану окривљеног ДД, која се односи на начин и количину карата „ГСП“ који је израдио у штампарији, потврђују искази сведока њњ10-њњ12, као и резултати вештачења вештака НБС пп, у чињеници да су све карте биле израђене само на једној машини марке „___” која је једнобојна, тако да начин израде карата изискује припрему наведене машине и мењање претходне боје, да би се добила одговарајућа нијанса боје сваке појединачно израђене карте. Правилно је првостепени суд утврдио да наведена штампарска машина не може радити у режиму нон-стоп, јер су у технолошком смислу неопходни прекиди поступка штампе и поновна припрема машине за наставак, што говори о сложеном технолошком процесу израде

картица, за шта је било потребно значајно време. Правилно првостепени суд налази када прихвата налаз и мишљење вештака да симулација холограма на карти, наношењем сребрне фолије, да је то рађено на ручној преси у међуфази, тј. после поновне штампе, за шта је такође било потребно у фази израде лажних карата обезбедити додатно време. Из тих разлога правилно првостепени суд налази да је укупан број карата за који тужилац сматра да је израђен у штампарији „aa1“ у aa нереалан и неостварив, описан у техничко-технолошким условима производње тих карата. Осим тога, чињеница да су постојале и да су биле у промету на територији града Београда у времену за које окривљени из овог предмета одговарају, и фалсификоване карте „ГСП“ за које је вештачењем утврђено да нису израђене у штампарији „aa1“, те се те карте не могу довести у везу са окривљеним AA и осталим окривљенима, је од, по правилном налажењу првостепеног суда, од значаја за утврђивање укупног броја фалсификованих карата које су окривљени прво израдили, а потом ставили у промет на територији града Београда, јер се код постојања ових чињеница не могу окривљенима из овог предмета ставити на терет све фалсификоване карте „ГСП Београд“ које су у том периоду пронађене код других лица, да се тиме не повреди материјална истина или правило да се у случају сумње одређена чињеница мора ценити у корист окривљеног. Правилно првостепени суд налази да се у конкретном случају не може прихватити начин обрачуна фалсификованих карата и утврђена штета од стране тужиоца. По овом питању мишљење суда деле и вештаци економско-финансијске струке пп2 и пп3, који су нашли да у односу на методологију и начин обрачуна о висини имовинско-правног захтева, на који се позивају саслушани представници општећеног правног лица, на основу којег је и опредељен имовинско-правни захтев у висини од 137.069.500,00 динара, у односу на расположиве податке окривљена лица у овом предмету су могла да учествују само делом и у одређеном износу. Вештаци економско-финансијске струке пп2 и пп3 у својој допуни налаза и мишљења налазе да би могући број штампаних карата у штампарији „aa1“ без података о одузетим картама које су рађене у другим штампаријама (трећа група карата у ковертама број 320, 321, 323, 325 и 328) - према подацима НБС – Завода за израду новчаница и кованог новца износи и то по цени од 20,00 динара био 62.000 комада карата, а одузето 12 комада, а по цени од 25,00 динара штампано је 350.000 динара, одузето је 65.771 комад, односно укупно је штампано 412.000 комада карата. Суд је на основу одбрана окривљених те оценом изведених доказа који се односе на чињеницу укупног броја и вредности израђених фалсификованих карата у штампарији „aa1“ у aa утврдио најмањи број карата које су могле бити одштампане у периоду из оптужнице количину од 412.000 комада фалсификованих карата „ГСП“-а, чија је укупна вредност 9.990.000,00 динара, које су пренете из aa до Београда и предате окривљеном AA ради употребе као правих на територији града све до 30.01.2006. године, када су окривљени спречени од стране припадника МУП-а РС да употребе као праве израђене фалсификоване карте у количини од 65.723 комада и да доврше израду и употребе као праве 90.540 комада фалсификованих карата за појединачну вожњу у номиналној вредности од 25,00 динара.

Из наведених разлога, ирелевантним се показују наводи из жалбе Тужиоца за организовани криминал да је окривљени ДД са штампањем и израдом лажних појединачних карата почео у јануару 2005. године, и да је у том периоду штампао лажне појединачне карте за градски превоз плаве боје, с

обзиром да наведене карте ниједном од окривљених у овом кривичном предмету нису стављене на терет, а Тужилац у оптужници је навео да је време извршења наведеног кривичног дела и то из члана 346 став 1 КЗ од маја 2005. године до 30. јануара 2006. године, а 226 КЗ од августа месеца 2005. године, па до 30.01.2006. године.

Апелациони суд у Београду у потпуности прихвата став првостепеног суда у погледу оцене исказа саслушаних сведока, и оцене налаза и мишљења судских вештака, те оцене одбрана окривљених, будући да је првостепени суд за такве своје ставове дао јасне, недвосмислене и за Апелациони суд у свему прихватљиве разлоге, те се стога супротни жалбени наводи показују неоснованим.

Неосновани су наводи из жалби браниоца окривљених АА и ДД, адвоката ДБ, браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката ЖБ, браниоца окривљеног ИИ, адвоката ИБ, браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката ЈБ, браниоца окривљеног ЉЉ, адвоката ЉБ, у којима се наводи да је суд на утврђено чињенично стање **погрешно применио Кривични законик** када је окривљене огласио кривим за кривично дело из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ, а пропустио је да по члану 5 КЗ примени блажи кривични закон по учиниоце, наводећи да су радње окривљених до 31.12.2005. године биле инкриминисане одредбама члана 144 став 2 у вези става 1 КЗ РС или чланом 169 став 2 ОКЗ, који су блажи по учиниоца, с обзиром на прописану казну затвора, а неспорно је да су инкриминисане радње значајно дуже вршене у 2005. години него у 2006. години, те да је и количина карата које су стављене у оптицај у току 2005. године знатно већа од количине карата које су стављене у оптицај у току 2006. године, на који начин је повређен кривични закон на штету окривљених. Ово стога што се у односу на све окривљене када се ради о овом кривичном делу, а за које су у првостепеној пресуди оглашени кривим, у конкретном случају ради о јединственом кривичном делу, на које се примењује један кривични закон, те уколико је започета радња, а што је неспорно, у време важења Кривичног закона Републике Србије или Основног кривичног законика, а учинилац је наставио да је континуирано врши у време важења Кривичног законика, онда се има применити Кривични законик, с обзиром да је неспорно да су сви окривљени предузимали инкриминисане радње у континуитету како у периоду 2005. године, тако и у периоду до 30.01.2006. године, када је већ ступио на снагу Кривични законик који се почео примењивати од 01.01.2006. године. У том смислу је правилно првостепени суд применио члан 5 став 1 КЗ, чије одредбе прописују да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а како је кривично дело извршено у 2006. години, то су радње окривљених правилно квалификоване по члану 226 став 2 у вези става 1 КЗ, и у конкретном случају се примена блажег кривичног закона и не поставља, без обзира на радње које су вршене пре 01.01.2006. године и количину карата стављених у оптицај пре наведеног датума. Из наведених разлога првостепени суд није повредио кривични закон на штету окривљених.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применивши кривични закон, окривљене као у изреци првостепене пресуде огласио кривим због извршења кривичног дела фалсификовања знакова за вредност из члана **226 став 2 у вези става 1 КЗ-а у вези члана 33 КЗ-а** Из

наведених разлога неосновани су и наводи из жалбе браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката ЕБ да се у конкретном случају ради о кривичном делу недозвољене трговине, а не о кривичном делу из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ. Такође су неосновани наводи из жалбе браниоца окривљеног ЈЛ, адвоката ЛБ да се наведено кривично дело једино могло квалификовати као став 1 члана 226 КЗ, а никако као саизвршилаштво, те да је накарадно примењен став 2 члана 226 КЗ, с обзиром да је квалификаторна околност става 2 члана 226 КЗ тежа последица која се састоји у томе што укупна вредност знакова из става 1 наведеног члана прелази износ од 1.500.000,00 динара, не саизвршилаштво, како то бранилац истиче у својој жалби.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно поступио и када је окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела из члана **346 став 1 Кривичног Законика**.

Када се ради о кривичном делу недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика, за које је окривљени АА првостепеном пресудом оглашен кривим, жалбом његовог браниоца побија се првостепена пресуда, тако што се истиче да је средином 1991. године то оружје у стан окривљеног донела његова супруга АА1, по наговору своје баке, а оружје је припадало његовом покојном тасту, који је био ___ у ___. Након што је његов таст преминуо 1991. године у мају месецу то оружје је дошло са свим осталим стварима у Београд, код мајке његове супруге, а бака његове супруге је истој дала оружје, молила је да то оружје склони, да не би ташта у тешком психичком стању извршила суицид, и он је то знао, а његова супруга АА1 је то оружје склонила негде у кући при чему није знао где се то оружје тачно налази, јер је оно склоњено заједно са осталим стварима, а исто није видео, нити је икада дотакао. Његова супруга је једино имала приступ оружју и она је једина знала где се то оружје налази, а то што је окривљени потписао потврду је без икаквог значаја с обзиром да су уз оружје критичном приликом од окривљеног одузети и новац који му припада и карте ГСП, лап-топ и остали предмети, а из којих разлога је окривљени потврду и потписао. Само сазнање о постојању оружја које се држи без овлашћења није довољно да би се извео закључак да постоји радња извршења кривичног дела већ је потребно да код окривљеног постоји свест и воља да манифестује власт над тим оружјем, односно да исто држи као своје. У конкретном случају АА ниједном својом активном радњом није имао манифестовао вољу за власт над оружјем, јер га заправо никада није ни видео.

Насупрот овим жалбеним наводима, Апелациони суд налази да је првостепени суд на основу свих изведених и у смислу чланова 18 и 352 ЗКП правилно оцењених доказа и одбране окривљеног, одлучне чињенице довољно расветлио и чињенично стање, како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности овог кривичног дела у свему правилно и потпуно утврдио и за своје чињенично-правне закључке дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд, а које се жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, којима се фактички понавља одбрана окривљеног, која је била предмет свестране оцене првостепеног суда, не доводе у сумњу.

Наиме, првостепени суд је анализом и оценом изведених доказа, а у вези са одбраном окривљеног, нашао да је током поступка са сигурношћу доказано да је окривљени АА извршио кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика, у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде. Чињенично стање у том погледу утврђено је из записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, СУП-а Београд, УКП – Другог одељења од 30.01.2006. године, потврде о привремено одузетим предметима истог органа, од истог датума, вештачењем МУП-а РС, СУП-а Београд, УКП – Одељење криминалистичке технике И-96/06 од 31.01.2006. године, а делимично и из одбране окривљеног, на основу којих је првостепени суд правилно утврдио следеће чињенице:

да је окривљени АА у периоду од 10.12.2003. године до 30.01.2006. године у Београду, у стану у улици __ број __, неовлашћено, без одобрења надлежног органа држао ватрено оружје и муницију и то један пиштољ марке “Чешка збројевка” калибра 7,65 мм, фабричког броја 016495 и један пиштољ марке “Чешка збројевка” калибра 6,35 мм, фабричког броја 112525 и 110 комада метака калибра 7,65 мм, те 108 комада метака калибра 6,35 мм.

Правилно је првостепени суд поступио када није прихватио исказе сведока АА1, супруге окривљеног и АА2, таште окривљеног, као ни део одбране окривљеног, да је прави власник тих пиштоља био АА3, таст окривљеног, који је био војни аташе у Прагу, те да је након његове смрти то оружје дошло са свим осталим стварима у Београд, да је исто ради спречавања суицида његове таште бака његове супруге предала АА1, да се то оружје склони, с обзиром да окривљени у току овог кривичног поступка, за такве тврдње није пружио ниједан релевантан доказ, имајући у виду природу посла који је АА3 обављао, не нудећи никакво формално окриће за наведено оружје и муницију, и о тим тврдњама нема никаквих доказа, нити било каквих формалних података. Правилно је првостепени суд поступио када је нашао и да наводи окривљеног, те ова два сведока не одговарају истини, јер предметно оружје, као и муниција није било предмет оставинског поступка иза пок. АА3, а ни предмет процедуре бројних легализација оружја које је спроводио МУП Републике Србије, правилно налазећи да су искази ова два сведока усмерени на заштиту окривљеног АА, како би исти у овом кривичном поступку у погледу предметног кривичног дела умањили своју, односно избегао своју кривицу. Осим тога, окривљени је у својој одбрани навео да је био упознат са чињеницом да се у стану држи оружје, за које он није имао одобрење за његово држање, а био је у фактичкој власти над тим оружјем и муницијом, јер су се исти налазили у орману који је био под кључем, али се кључ налазио у брави, што је омогућило неометан приступ оружју и муницији, а тиме и државину над њиме. Из напред наведених разлога неосновани су наводи одбране окривљеног да са предметним оружјем и муницијом нема никакве везе, да га није видео и да се исто стицајем околности налазило код њега, да за муницију није знао, те да је његова супруга држала то оружје, а он је на себе пребацио кривицу да не би њу довео у проблем, правилно налазећи да су ови наводи усмерени на избегавање кривице. Правилно је првостепени суд поступио када није прихватио исказе сведока АА1 и АА2, а које су у својим исказима у свему потврдиле наводе одбране

окривљеног, будући да ни окривљени, а ни наведени сведоци нису понудили ниједан доказ за своје тврдње, нити су оспорили све доказе којима је првостепени суд поклатио веру, те је исправан закључак првостепеног суда да је исказ ових сведока усмерен да олакша положај окривљеног у овом кривичном поступку, јер се ради о привилегованим сведоцима.

Првостепени суд је изведене доказе детаљно, како појединачно, тако и у међусобној вези, заједно са одбраном окривљених, правилно оценио и при томе дао јасне, потпуно ваљане разлоге, које као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, са којих разлога се жалба браниоца окривљеног показује неоснованом.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применујући Кривични законик, окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана **348 став 1 Кривичног законика**.

Испитујући првостепену пресуду у делу који се односи на одлуку о кривичној санкцији, Апелациони суд налази да је првостепени суд приликом доношења одлуке о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно у смислу одредби члана 54 КЗ, ценио околности које су од утицаја да кривичне санкције буду правилно одабране и њихове висине правилно одмерене. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног, суд је оценио чињенице да је окривљени породичан човек, отац једног пунолетног детета, да је неосуђиван, његово тешко здравствено стање, као и да се током кривичног поступка поново запослио, док је од отежавајућих околности ценио чињенице да је испољио велику упорност континуираном изградом и дистрибуцијом лажних карата. Првостепени суд је, имајући у виду побројане олакшавајуће и отежавајуће околности, по оцени овог суда правилно, претходно окривљеном за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а за кривично дело фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од четири месеца, а за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ казну затвора у трајању од четири месеца, те је потом окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година и шест месеци, за коју казну је у образложењу пресуде дао разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд, имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности и степен кривице окривљеног, те да ће се изреченом јединственом казном затвора на коју је окривљени осуђен у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ-а, те се супротни жалбени наводи, којима се оспорава законитост и правилност побијане одлуке у погледу претходно утврђених казни затвора и јединствене казне затвора на коју је окривљени осуђен, оцењују као неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, када се ради о кривичном делу фалсификовање знакова за вредност из **члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ**, Апелациони суд налази да је првостепени суд у односу на остале окривљене, правилно утврдио све олакшавајуће и

отежавајуће околности, а које су у смислу члана 54 Кривичног законика од значаја за одлуку о врсти и висини казне. Наиме, првостепени суд је исцрпно и прецизно у образложењу побијане пресуде описао утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, дао њихову детаљну оцену, како индивидуално у односу на сваког од окривљених који је оглашен кривим, тако и генерално, обзиром на степен кривице окривљених, настале последице и окривљене као извршиоце тог кривичног дела, наводећи разлоге због којих налази да ће се ефективним казнама затвора постићи сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ-а.

Апелациони суд је полазећи од тога је првостепена пресуда у односу на окривљене преиначена, с обзиром да је оптужба за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ према њима одбијена, и полазећи од правилно утврђених околности из члана 54 КЗ-а, од стране првостепеног суда, а које у свему прихвата и Апелациони суд, то је првостепена пресуда уважавањем жалбе браниоца окривљеног ЗЗ, адвоката ЗБ, а поводом жалби Тужиоца за организовани криминал, окривљених и њихових бранилаца преиначена у погледу одлуке о казни, како је то наведено у изреци ове пресуде.

Сходно изнетом, неосновано се жалбом Специјалног тужиоца побија првостепена пресуда у односу на осуђујући део због одлуке о казнама. С тим у вези, неосновано се у жалби наводи да у побијаној пресуди првостепени суд није ценио начин извршења кривичног дела, његову „друштвену“ опасност, те да се изреченим казнама затвора неће постићи циљеви како специјалне, тако и генералне превенције, и да је првостепени суд преценио значај олакшавајућих, а отежавајућим околностима није дао адекватан значај. Из напред поменутих разлога неосноване су и жалбе окривљених и њихових бранилаца поводом блажег кажњавања.

Жалбама браниоца окривљеног ЗЗ адвоката ЗБ, браниоца окривљеног ИИ адвоката ИБ и окривљеног ГГ, као основ побијања првостепене пресуде наводи се и **одлука о трошковима кривичног поступка**, али како је првостепени суд правилном применом одредби члана 194 и 196 ЗКП окривљене обавезао да плате трошкове кривичног поступка чију ће висину тај суд утврдити посебним решењем (на које ће окривљени иначе имати право жалбе), то су жалбени наводи из горе означених жалби, неосновани.

Имајући у виду дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка, као и имовно стање сваког од окривљених, првостепени суд је правилно, на основу члана 193 став 3 ЗКП у вези са чланом 27 став 1 Правилника о накнади трошкова у судским поступцима обавезао сваког окривљеног понаособ да суду на име **паушала** плати износ од по 20.000,00 динара.

Правилно је првостепени суд према окривљеном ДД, на основу члана 85 Кривичног законика изрекао **меру безбедности забране вршења штампарске делатности** у трајању од 5 година. Ово стога што је првостепени суд правилно у току првостепеног поступка утврдио да је окривљени ДД од средине августа 2005. године па до 30.01.2006. године у аа у просторијама графичке радње “аа1”, по договору са окривљеним АА организовао неовлашћену израду фалсификованих појединачних карти за једну вожњу ГСП Београд, ради њихове

употребе као правих, те је након постизања договора наставио са упорношћу и континуирано да штампа фалсификате, у већој количини, користећи при томе вештину и познавање штампарске делатности. Правилно је првостепени суд нашао да би обављање наведене делатности у временском периоду од 5 година од стране овог окривљеног носило опасност од поновног вршења неког кривичног дела у вези са том делатношћу имајући у виду да је сам окривљени ДД злоупотребио штампарску делатност управо ради вршења кривичног дела, правилно налазећи у смислу члана 85 став 2 да се време проведено у затвору не урачунава у трајање ове мере, те се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног показују неоснованим.

Жалбама браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката ЕБ, браниоца окривљеног ИИ, адвоката ИБ, окривљеног ГГ и његовог браниоца адвоката ГБ, као законски основ због кога се побија првостепена пресуда истиче се и одлука **о имовинско-правном захтеву**, док из садржине жалби браниоца окривљеног КК, адвоката КБ и окривљеног ЉЉ, адвоката ЉБ, произлази да пресуду побијају и у делу одлуке о имовинско-правном захтеву. Жалбама се у суштини истиче да окривљени нису могли да буду обавезани да оштећеном ГСП Београд солидарно исплате накнаду штете, јер је у току поступка несумњиво утврђено колико је ко од окривљених проузроковао штету за оштећеног, па уколико је позната висина штете коју је неко лице проузроковало то лице одговара само у том износу и сваки од окривљених је морао да буде обавезан да обештети ГСП Београд само за обим штете коју је сам проузроковао. При томе се у жалби окривљеног ГГ истиче и да су у претпоследњем пасусу који се односи на имовинско-правни захтев, противречни и нејасни наводи првостепеног суда да је од утврђеног износа од 7.759.219,58 динара одузета вредност 174 карте по 25 динара, а да се опет утврђује износ од 7.759.219,58 динара, као да умањење није ни извршено.

Првостепени суд је правилно нашао да је оштећено предузеће ГСП Београд, у овом кривичном поступку истакло имовинско-правни захтев у износу од 137.069.500,00 динара, а да је из налаза и мишљења вештака економске струке, утврђено је да је могући број штампаних карата у штампарији “aa1” без података о одузетим картама које су рађене у другим штампаријама (то је трећа група карата које су се налазиле у ковертама број 320, 321, 323, 325 и 328, које су одузете такође у овом кривичном поступку) износи 412.000 комада карата, од чега је 62.000 комада карата штампано по цени од 20 динара, а 350.000 комада по цени од 25 динара. Када се од износа од 412.000 комада карата одузме број карата које су одузете од окривљених, а за које је утврђено да су штампане у штампарији “aa1” у aa, те када се тај износ помножи са номиналном вредношћу одузетих карата, те од тог износа одузме рабат и цена штампања карата, долази се до износа од 7.763.569,85 динара. Имајући у виду да је првостепени суд, у односу на све окривљене који су првостепеном пресудом оглашени кривим, применом принципа “in dubio pro reo”, односно у сумњи у корист окривљеног, пошао од најмањег броја укупно фалсификованих карата, при чему такође код свих окривљених у изреци првостепене пресуде полази од најмањег броја карата које су сваки од окривљених понаособ преузимао и даље предавао, то су неосновани наводи из жалби да је позната висина штете коју је сваки од окривљених појединачно проузроковао ГСП Београд и да би исти требао одговарати у том износу. Одредбе члана 206 став 1 и 4 Закона о облигационим односима прописују да за штету коју је више лица проузроковало заједно, сви

учесници одговарају солидарно, односно када је несумњиво да је штету проузроковало неко од два или више одређених лица, која су на неки начин међусобно повезана, а не може се утврдити које је од њих штету проузроковало, та лица одговарају солидарно, то је суд правилно оштећеном ГСП Београд досудио имовинско-правни захтев делимично, правилно налазећи да је оштећено правно лице могло имати и већу штету, која је могла имати различитих видова, али да би утврђивање тих чињеница знатно одуговлачило кривични поступак. Такође су без основа наводи да када се ради о имовинско-правном захтеву није одузета и вредност од 174 карте номинане вредности од 25 динара које се односе на РР према коме је одбачена оптужница, због постојања околности које привремено спречавају кривично гоњење, односно да умањење за вредност од 174 карте није извршена, с обзиром да је првостепени суд на страни 111 у претпоследњем пасусу образложења пресуде јасно навео да је одузета вредност за 174 карте номиналне вредности 25 динара, које се односе на РР, те да је са тим одузимањем утврђен износ од 7.759.219,58 динара, то јест да из једначине на коју је суд дошао до наведеног износа јасно произлази да је то умањење извршено, а што се и суштинским тумачењем наведеног става може утврдити.

Апелациони суд налази да је кривично гоњење према окривљенима ДД, ЂЂ, ББ, ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ГГ, ЈЈ, КК, ЛЛ и ЉЉ због **кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, апсолутно застарело.**

Наиме, наведеним окривљенима је оптужницом Специјалног тужиоца при ОЈТ у Београду КТ.С.бр.3/06 од 24.07.2006. године која је измењена на главном претресу дана 20.06.2007. године, стављено на терет да су кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика извршили у временском периоду од маја 2005. године до 30. јануара 2006. године.

Одредбом члана 346 став 1 и 2 Кривичног законика прописано је да ко организује групу или друго удружење које има за циљ вршење кривичних дела за која се може изрећи казна затвора од 3 године или тежа казна, казниће се затвором од 3 месеца до 5 година односно припадник групе или другог удружења из става 1 овог члана казниће се затвором до једне године.

Одредбом члана 103 став 1 тачка 7 Кривичног законика прописано је да ако у овом Законику није другачије одређено, кривично гоњење не може се предузети када протекне 2 године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора до једне године или новчана казна. Одредбом члана 104 став 6 Кривичног законика, прописано је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те како се поменути окривљенима предметним оптужним актом Специјалног тужиоца при ОЈТ у Београду ставља на терет да су кривично дело из члана 346 став 2 у вези става 1

КЗ извршили у периоду од маја 2005. године до 30. јануара 2006. године, Апелациони суд у Београду је утврдио да је апсолутна застарелост кривичног гоњења у конкретном случају наступила дана 30. јануара 2010. године, услед чега је уважавањем жалбе браниоца окривљеног ЗЗ, адвоката ЗБ, у односу на овог окривљеног а поводом жалби ближе означених у изреци ове пресуде под II тачка 1, и по службеној дужности у односу на остале окривљене побијана пресуда преиначена и оптужба према њима за наведено кривично дело одбијена.

Одлука о трошковима кривичног поступка донета је на основу члана 197 став 1 ЗКП.

Када се ради о кривичним делима злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 Кривичног законика и фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, који су окривљеном ММ стављена на терет, жалбом Специјалног тужиоца се побија првостепена пресуда тако што се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и истиче да у погледу разлога за свој коначни закључак првостепени суд није дао довољно јасне и уверљиве разлоге, те је првостепени суд и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања повредио кривични закон у корист окривљеног. По ставу Специјалног тужиоца из изведених доказа неспорно је утврђено да окривљени ММ познаје окривљене ЉЉ, ИИ, ЗЗ и ЛЛ, да је набављао и даље протурао фалсификоване карте за појединачну возњу, а посебно на основу снимљених телефонских разговора који су вођени између окривљеног ИИ и ММ, те ММ и ЉЉ, јасно произлази да је окривљени ММ набавио од окривљеног ИИ 4.000 лажних карата за појединачну возњу номиналне вредности од 25 динара, а након тога исте даље предао окривљеном Мишкову. Управо је на основу та два телефонска разговора јасно произлази да је окривљени учествовао у радњи извршења кривичног дела. Из саме садржине разговора окривљеног ММ и ИИ утврђује се да се комуникација успоставља без ословљавања именом, да траје кратко, да се наредба и количина лажних карата прикрива, што све указује да је постојала учесталост и блиска међусобна комуникација ових окривљених, те да је њихова одбрана неоснована и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Окривљени ММ је у својој одбрани оспорио извршење кривичних дела која су му стављена на терет, наводећи да се никада није организовао у некакву групу, да поседује трафику и да је продавао легалне карте, а да лажне карте никада није видео, купио или продавао. За трафику је набављао карте из ГСП које је куповао у приватној фирми, искључиво преко жиро-рачуна и то тако што је отпремницу давао књиговођи који је правио калкулацију да се обрачуна ПДВ и све остало. Окривљеног ЉЉ познаје задњих 6 – 7 година и у пријатељским су односима и њему је дао карте које купује у приватној фирми “Нонс-компани”, те је наведене карте узео дан раније, а то се односи на количину карата које се наводе у оптужници. За тих 5.000 карата нема евиденцију зато што је та фирма карте продавала у дисконту у малопродаји, а карте је по истој цени по којој је набавио дао окривљеном Мишкову зато што му је исти пријатељ.

Испитујући првостепену пресуду у делу који се односи на окривљеног

ММ, а када се ради о утврђеном чињеничном стању, чија се потпуност и правилност жалбом Тужиоца за организовани криминал оспорава, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно утврдио да нема доказа да је окривљени ММ у току друге половине 2005. године, постао припадник организоване криминалне групе коју је организовао окривљени АА, у циљу продаје лажних карата ГСП Београд за једну возњу, у Београду, те да је у временском периоду од средине августа месеца 2005. године до 30. јануара 2006. године у Београду у намери да се употребе као праве и предаје другом на употребу, предавао лажне карте тако што је од окривљеног Бугарског 24.01.2006. године купио 4.000 комада лажних карата за појединачну возњу, номиналне вредности од 25 динара, по цени 14 и 16 динара за једну карту и истог дана постигао договор да такве лажне карте преда окривљеном ЉЉ у количини од 4.000 комада.

Правилно је првостепени суд из исказа сведока њњ13 утврдио да сарађује са фирмом ММ од јануара 2005. године, а да исти поседује фирму “___” и дистрибутер је ГСП-а. Наведени сведок је потврдио да је ММ узимао од његове фирме ГСП карте вирмански, а једном или два пута од њега је купио 4 до 5 хиљада карата за кеш. Наведени сведок је од ГСП узимао вирмански карте, а другим лицима је продавао или вирмански или преко дисконта. Сведок је потврдио да је радио са неколико фирми које су од ГСП компензовали робу за ГСП карте и од тих предузећа добијао је јефтине карте него што их је добијао од ГСП-а. Исти има књиговођу и у књигама се води евиденција колико карата је прошло кроз његово предузеће. Када продаје карте кроз дисконт, све карте прелазе преко фискалне касе, а тренутно у фирми има само вирмански начин продаје, те када је ММ узимао карте за кеш и оне су евидентирани преко фискалне касе, јер је посао морао бити евидентиран у папирима. Правилно је првостепени суд исказ наведеног сведока прихватио, с обзиром да је он и по оцени Апелационог суда у Београду јасан и објективан, а исти потврђује одбрану окривљеног ММ који се и брани да је у оквиру својих редовних пословних активности набављао ГСП карте од легалних представника и дистрибутера овог правног лица. Правилно је првостепени суд наведено сведочење довео и у непосредну везу са садржином телефонских разговора који су окривљени ЉЉ и ММ обавили дана 24.01.2006. године, и у ком окривљени ЉЉ тражи између осталог 4 до 5 хиљада карата од ММ. И окривљени ЉЉ у својој одбрани потврђује наводе одбране окривљеног ММ да је од њега набављао пар пута легалне карте.

Правилно налази првостепени суд да се из садржине снимљеног телефонског разговора од 24.01.2006. године, а који је обављен између окривљених ИИ и ММ не може довести ни у какву везу са фалсификованим картама, с обзиром да је наведени разговор врло кратак, у коме окривљени ММ говори “треба ми једно четири”, а ИИ одговара “аха, важи”, може имати најширу лепезу животних значења.

Поменути докази одбрану окривљеног чине логичном, уверљивом и доследном током читавог трајања кривичног поступка. Код таквог стања ствари ни жалбеним наводима Тужиоца за организовани криминал да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, не доводи се у сумњу правилност закључивања првостепеног суда да није доказано да је окривљени

ММ извршио кривична дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ и фалсификоване знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ. При томе је првостепени суд извео доказе које је навео у образложењу побијане пресуде и исте је детаљно, како појединачно, тако и у међусобној вези заједно са одбраном окривљеног, али и одбраном осталих окривљених правилно оценио и о томе дао јасне, потпуне и ваљане разлоге, које као правилне у свему прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени, са којих разлога се жалба Тужиоца за организовани криминал показује неоснованом.

Осим тога, одредба члана 18 став 3 ЗКП прописује да када постоји сумња у погледу одлучних чињеница која чине обележја кривичног дела или од којих зависи примена неке одредбе Кривичног законика, суд ће у пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити у корист окривљеног. Имајући у виду да окривљени не признаје извршење кривичних дела, да ниједан други саокривљени, нити сведок, а ни материјални докази не доводе у везу овог окривљеног са фалсификованим картама ГСП-а Београд, а да од доказа постоје само два снимљена телефонска разговора које је окривљени ММ обавио са окривљенима ИИ и ЉЉ, те садржину тих разговора за коју се по правилном налажењу првостепеног суда не може са сигурношћу рећи да се односи на фалсификоване карте ГСП-а Београд из овог кривичног предмета, то је применом принципа “in dubio pro geo”, Апелациони суд нашао да је на овако утврђено чињенично стање првостепени суд правилно утврдио да нема доказа да је окривљени ММ извршио предметна кривична дела која су му стављена на терет и да га треба ослободити од оптужбе.

На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно нашао да нема доказа да је окривљени ММ извршио кривична дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ и фалсификовање знакова за вредност из члана 226 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и да га треба ослободити оптужбе, са којих разлога се жалба Тужиоца за организовани криминал показује неоснованом и у погледу погрешне примене кривичног закона.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 388 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у ставу **I** изреке пресуде, на основу члана 391 став 1 ЗКП одлучено је као у ставу **II – 1** изреке пресуде, док је на основу члана 391 став 1 ЗКП у вези члана 354 тачка 3 ЗКП-а, одлучено као у ставу **II-2** изреке ове пресуде.

Записничар
Горан Младеновић с.р.

Председник већа-судија
Слободан Рашић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић